

hlavní otázce skutkové. Z otázek právních 6.—8., daných porotcům v souvislosti s touto otázkou skutkovou, odpověděli porotci na 6. a 8. otázku kladně, čímž vyslovili právní náhled, že obžalovaný činem zjištěným v 1. hlavní otázce skutkové překročil meze oprávněné obrany ze strachu, leknutí anebo ve zmatku. Porotní soud z toho důvodu vynesl rozsudek zprošťující. Jak zmateční stížnost právem vytýká, nebylo potřebí v tomto případě, aby porotci odpovídali na 6. až 8. vedlejší právní otázku, když jejich odpověď na 4. hlavní otázku právní a na 5. výpomocnou hlavní otázku právní, byla záporná, neboť soud měl již na tomto podkladu podle § 24 por. nov. vynést zprošťující rozsudek. Tato vada není však na překážku meritornímu přezkoumání rozsudku s hlediska uplatňovaných věcných důvodů zmatečnosti.

Obžalovaný podle zjištěného skutkového stavu měl sice před tím, než poškozeného bodl nožem, při tanci v domě J. J. výstup s bratrem poškozeného J. H-em, kterému dal při tom i dva políčky; k další bitce však mezi nimi nedošlo a obžalovaný byl z domu svatby vyveden na ulici svojí manželkou a svědkem M. S-em. Tím bylo tedy odstraněno nebezpečí, že by obžalovaný mohl na J. H. dále útočiti. S poškozeným J. H-em obžalovaný dosud ničeho neměl. Poškozený tedy, když vyběhl za obžalovaným ven, aby ho potrestal pro ony dva políčky dané J. H-ovi a když, dohoniv obžalovaného, naň se osopil a nožem v ruce proti němu se rozmáchl, podnikl proti němu neoprávněný a přímý útok, proti němuž se obžalovaný právem mohl brániti stejným způsobem. Uváží-li se, že tímto útokem poškozeného nožem nastalo pro obžalovaného přímé nebezpečí, které mohlo býti odvráceno jen okamžitým rozhodnutím se k protiútok, a že obžalovaný ke své obraně užil jen stejným způsobem stejné zbraně, jakou poškozený proti němu útočil, nelze dospěti k jinému správnému závěru, než, že obžalovaný spáchal svůj čin v oprávněné obraně, jakou má na mysli zákon v ustanovení 2. odstavce § 79 tr. zák. Zmateční stížnost byla proto v těchto směrech jako bezpodstatná podle 1. odstavce § 36 por. nov. zamítnuta.

Čís. 5250.

Informací ve smyslu § 1, odst. 3, věty 4 zák. čís. 124/24 je každé poskytnutí látky a pomůcek k sepsání zprávy a může býti dána různými způsoby: ústně, písemně, obrazně, ukazováním fotografií, poskytnutím spisů k náhlednutí atd.

V subjektivním smyslu je potřebí úmyslu, aby informace bylo k sepsání zprávy použito, neb aspoň vědomí, že se tak stane.

Informátor ručí trestně za zprávu jen, pokud se zpráva kryje s informací v podstatě, t. j. v hlavních rysech, nikoli však za různé pisatelovy poznámky a úsudky.

Advokát je povinen uposlechnouti příkazů strany, pokud to je v zájmu strany jím zastupované a neodporuje to plné moci, svědomí a zákonu.

Není v zájmu strany vydávati ji v nebezpečí trestního stíhání.

Tím, že advokát, vyhověv beze všeho příkazu klientovu, dal trestní a disciplinární oznámení obviňující soukromého obžalobce z činů trest-

ných a disciplinárních, dosud neprokázaných a předmětem veřejného líčení neučiněných, třetí osobě k dispozici ke zpracování novinářských článků, octl se v konfliktu s trestním zákonem jako informátor urážlivé zprávy a nemůže se dovolávat beztrestnosti s hlediska § 9 adv. řádu.

(Rozh. ze dne 18. března 1935, Zm I 1/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého žalobce Dr. J. Š. do rozsudku krajského soudu trestního v Praze jako soudu kmetského ze dne 11. května 1931, zrušil rozsudek v odpor vzatý, pokud jím byl Dr. H. podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti naň vznesené, vrátil věc soudu první stolice, aby o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů :

V této věci jde o otázku, co je informace, koho dlužno považovati za informátora a jak dalece je informátor za zprávu na základě jeho informace sepsanou a vytištěnou trestně zodpověden.

Zákon čís. 124/24 sb. z. a n. pojem informace v § 1, odst. 3, věta 4 nevymezuje. Objektivně je informací ve smyslu cit. zák. každé poskytnutí látky a pomůcek k sepsání zprávy. Informace k sepsání zprávy může býti dána různými způsoby: ústně, písemně, obrazně, ukazováním fotografií, poskytnutím spisů k nahlédnutí atd. Bude tudíž vždy otázkou, zda byla informace dána, posuzovati podle konkrétních okolností případů. V subjektivním směru je potřebí úmyslu, aby informace bylo k sepsání zprávy použito, neb aspoň vědomí, že se tak stane. Informátor pak ručí trestně za zprávu jen potud, pokud se zpráva kryje s informací v podstatě, totiž v hlavních rysech; za to, co ve zprávě uvedeno, co však v informaci není, za různé pisatelem zprávy přičiněné poznámky a úsudky přirozeně již se zřetelem na ustanovení § 5 tr. zák. informátor nemůže býti činěn zodpovědným.

Soud nalézací zjistil, že Dr. H. věděl o M., že je redaktorem »N. o.«, že mu — totiž M-ovi — dal na žádost a se svolením F. M., když mu F. M. sdělil, že M. chce mu vypracovati opravu na novinářské články uveřejněné proti němu a když mu F. M. též tyto články předložil, průklep trestního oznámení na státní zastupitelství, týkající se Dr. Š., pak průklep disciplinárního oznámení podaného jménem F. M., jakož i disciplinárního oznámení sepsaného jménem O. D. na výbor advokátní komory a průklep oznámení ze dne 31. července 1926 na policejní ředitelství. Soud zjistil dále, že Dr. H. věděl tehdy, že F. M. a Dr. Š. dávají do novin články, v nichž proti sobě brojí, a že Dr. H. myslel, že F. M. je ve spojení s M. Dále zjistil soud, že Dr. H. věděl, že M. sbírá informace za účelem sepsání novinářského článku a že informaci, že na Dr. Š. byla podána disciplinární žaloba advokátní komoře, dal M-ovi Dr. H. ústně. Konečně soud zjistil, že podstatu pozastaveného článku tvořila informace, které nabyt M. prohlédnutím spisů jemu k informaci poskytnutých.

Ze všech těchto zjištění, nanejvýš pak i z části důvodů, týkajících se odsouzení Dr. H. pro ústní informaci, plyne jasně závěr, že Dr. H. dal M-ovi jak uvedené listiny k dispozici, tak i ústní informaci v plném vědomí, že listin těch a jeho ústní informace bude použito k sepsání zprávy. Činnost Dr. H. nesla se tedy podle samotných zjištění soudu nalézacího k tomu, aby bylo uveřejněno v tisku to, co bylo uvedeno v oněch spisech a v jeho ústní informaci. Byl tedy mezi uveřejněním pozastavené zprávy a činností Dr. H. příčinný jím chtěný vztah a zodpovídá proto Dr. H. za pozastavenou zprávu, ovšem jen potud, pokud by se kryla informace jím jednak zapůjčením spisů, jednak ústním výkladem daná v podstatě s obsahem zprávy. Je tudíž lhostejno, zda Dr. H. věděl či nevěděl, kterých částí oněch spisů neb ústní informace M. použije, rozhodným je, že Dr. H. M-ovi ony informace dal, aby jich M. použil k sepsání zprávy. V rozsudku vyslovený názor je tudíž právně mylný zrovna tak, jako je právně mylné to, co uvádí ostatně dosti nejasně dále rozsudek, že Dr. H. nemohl věděti, zda informací těch M. použije, aniž se dříve informoval u protistrany. Rozhodným je, zda informace byly dány za účelem uveřejnění tiskové zprávy, zda se v podstatě s obsahem zprávy kryly a zda byly urážlivými.

Vzhledem k vývodům obhájce obžalovaného Dr. H. při zrušovacím líčení dlužno ještě dodatí toto: Dlužno připustiti, že advokát je povinen příkazů své strany uposlechnouti, avšak pouze potud, pokud to je v zájmu strany jím zastupované a neodporuje plné moci, s v ě d o m í a z á k o n u. Tak mu velí ustanovení § 9 adv. ř. Je na biledni, že není v zájmu strany vydávati ji v nebezpečí trestního stíhání. V souzeném případě dal F. M. podle tvrzení obžalovaného Dr. H. jemu příkaz, aby spisy jeho při se týkající dal B. M. V těchto spisech byla trestní a disciplinární oznámení, která, pokud se nestanou předmětem veřejného řízení trestního, veřejnosti nemají býti přístupna. Že trestní a disciplinární oznámení ve spisech, týkajících se F. M., založená obsahovala obvinění soukromého žalobce z činů trestných a disciplinárních, dosud neprokázaných a předmětem veřejného líčení neučiněných, Dr. H. věděl. Dal-li přes to tyto spisy k dispozici M-ovi za účelem zpracování novinářských článků, vyhověl beze všeho jako advokát příkazům F. M., octl se v konfliktu s trestním zákonem jako informátor urážlivé zprávy a nemůže se dovolávati beztrestnosti s hlediska § 9 adv. řádu.

Bylo proto zmateční stížnosti soukromého žalobce vyhověti a pro nedostatek skutkového podkladu právem uznati tak, jak uvedeno.

Čís. 5251.

Podmínky přípustnosti otázek kontrolních (§ 323 tr. ř.).

I pohledávky mohou býti předmětem zpronevěry.

Byly-li soukromé spekulativní obchody pachatele, ředitele banky, provedeny tím způsobem, že dal cenné papíry opatřiti u jiných bank a dal u nich kupní cenou jako dluhem zatížití banku jím zpravovanou, převlastnil si pachatel svou dispozicí byť i ne peníze, tedy jinou hodnotu (pohledávku), a to součástku jmění společnosti pachatelem jako jejím ředitelem spravovaného a jemu tudíž svěřeného.